

Decizie nr 5816 din data 13-10-2015

INSTANȚA: Curtea de Apel TIMIȘOARA
MATERIE: Contencios administrativ și fiscal
OBIECT: anulare act emis de autoritati publice locale
STADIU: Recurs

Pe rol fiind pronunțarea asupra recursului formulat de reclamanta Asociația P. H. împotriva sentinței civile nr.539/08.04.2015 pronunțată de Tribunalul T. în dosar nr.XXXXXXXXXXXXXX, în contradictoriu cu pârâțul intimat C. L. al M. Timișoara, având ca obiect anulare act emis de autorități publice locale.

Mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul din 06.10.2015 încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, dată la care instanța a amânat pronunțarea la 13.10.2015.

CURTEA

În deliberare constată că prin sentința civilă nr. .539/08 aprilie 2015 pronunțată în dosar nr.XXXXXXXXXXXXXX, Tribunalul T. a respins acțiunea formulată de reclamanta Asociația P. H., în contradictoriu cu pârâțul C. L. al M. Timișoara, având ca obiect anulare parțială a HCL nr. 371/2007, HCL nr. 43/2009, HCL nr.206/209, HCL nr.87/2013.

Pentru a pronunța această soluție, Tribunalul a reținut, în esență, că pârâțul nu și-a depășit competența de reglementare în domeniul protecției animalelor și că dispozițiile legale contestate nu contravin celorlalte reglementări naționale și internaționale în domeniu.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta Asociația P. H., solicitând admiterea recursului, casarea sentinței și admiterea în întregime a acțiunii astfel cum a fost formulată.

În motivare, pârâta recurentă a invocat, la punctul 1 din cererea de recurs, dispozițiile art.488 alin.1 pct. 8 noul Cod de Procedură Civilă, arătând că prima instanță a pronunțat hotărârea atacată cu încălcarea dispozițiilor [art. 36 din Legea nr.215/2001](#), [art. 8 din Legea nr.205/2004](#), precum și cele cuprinse în [Legea nr.24/2000](#) privind normele de tehnică legislativă.

Astfel, a învederat că potrivit [art.30 alin. 1 din Legea nr.215/2001](#), „C. I. are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes I., cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale”, dispoziții din conținutul cărora rezultă cu evidență faptul că legiuitorul interzice deliberativului I. să intervină în atribuțiile unei alte autorități, centrale în acest caz, date fiind prevederile [art. 10 din Legea nr. 205/2004](#), conform cărora:

„(1) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor reprezintă autoritatea națională în domeniul protecției animalelor.

(2) Condițiile de deținere, adăpostire și întreținere a animalelor se stabilesc prin ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.”

Prin urmare, recurenta a arătat că în mod nelegal prima instanță a reținut că, împrejurarea că Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor reprezintă autoritatea națională în domeniul protecției animalelor, nu ar exclude competența autorităților publice locale de a hotărî cu privire la protecția animalelor.

Că, legalitatea hotărârilor consiliului I. se impune a fi analizată în raport de dispozițiile [art. 36 alin. 1 din Legea nr.215/2001](#), care constituie cadrul general al atribuțiilor acestuia, precum și în raport de principiul aplicabil în materia dreptului public, conform căruia o autoritate publică nu are dreptul să întreprindă nici o acțiune ce nu îi este în mod legal permisă, nefiind aplicabil principiul din sfera dreptului privat conform căruia „tot ce nu este interzis este permis”.

A mai arătat că, ulterior, în aplicarea [Legii nr.205/2004](#), a fost emis Ordinul nr.31/31.03.2008, prin care au fost aprobate normele metodologice și care la art. 4 prevede expres că „numărul de animale, cu excepția animalelor sălbatice, deținute de o persoană fizică sau juridică, cu condiția respectării normelor de sănătate, protecție și bunăstare a acestora, prevăzute de legislația în vigoare, precizând că noțiunea de „număr de animale deținute” face parte din sfera noțiunii de „condiții de deținere”.

La punctul 2 din cererea de recurs, recurenta a arătat că prima instanță a pronunțat hotărârea atacată și cu încălcarea [art. 4 din Ordinul nr. 523/2008](#), reținând în mod greșit că acest text stabilește doar cu valoare de principiu că numărul animalelor de companie deținute de o persoană fizică sau juridică nu este restricționat, însă cu condiția respectării normelor de sănătate, protecție și bunăstare a acestora prevăzute de legislația în vigoare.

Că, așa cum se reține prin considerentele hotărârii, legislația în vigoare este cea care stabilește normele de sănătate, protecție și bunăstare a animalelor, nefiind astfel necesar și nici îngăduit ca prin hotărâri ale organelor administrației locale să se adopte alte dispoziții prin care să se prevadă un număr limitat de animale pe care le pot deține persoanele fizice sau juridice, și respectiv condiții suplimentare pentru deținerea animalelor în apartamente, în gospodării sau la sediile și punctele de lucru ale societăților comerciale și ale instituțiilor de stat sau private.

Totodată, recurenta a susținut că hotărârea primei instanțe este nelegală și sub aspectul respingerii cererii sale prin care a solicitat anularea parțială a hotărârilor consiliului I. în partea privitoare la obligativitatea obținerii acordului expres al serviciilor de specialitate cu privire la deținerea la sediile și punctele de lucru ale societăților comerciale și ale instituțiilor de stat sau private a mai mult de trei câini de pază, deoarece prin aceste dispoziții se încalcă dispozițiile [Legii nr.205/2004](#) și [art.4 din Ordinul nr.523/2008](#).

La punctul 3 din cererea de recurs, a învederat că prima instanță a pronunțat hotărârea atacată cu încălcarea dispozițiilor cuprinse în [Legea nr.60/2004](#) privind ratificarea Convenției Europene pentru protecția animalelor de companie, Declarația Universală a Drepturilor Animalelor proclamată la Paris la 15 octombrie 1970, [Ordinul nr. 536/1997](#) al Ministerului Sănătății, Constituția României, Protocolul nr. 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, animalul fiind un bun supus apropierii de către persoanele fizice, iar dreptul la proprietate și liberul exercițiu al acestuia nu pot fi îngrădite în mod arbitrar și fără nici o justificare rezonabilă.

Prin întâmpinare, intimatul C. L. al M. Tim ișoara a solicitat respingerea recursului reclamantei, argumentând că hotărârile de consiliu contestate au ca scop respectarea atât a normelor de conviețuire socială, cât și protejarea animalelor de companie, respectiv a sănătății acestora, limitarea numărului de animale pe o anumită suprafață urmărind a asigura condiții propice de creștere a acestora, precum și respectarea principiilor prevăzute de [Legea nr.60/2004](#) și reducerea numărului de animale fără stăpân.

Intimata a mai susținut că nu și-a depășit competența de reglementare în domeniul protecției animalelor și că dispozițiile legale contestate nu contravin celorlalte reglementări naționale în domeniu, precizând că prin prevederile actelor administrative contestate se face referire la limitarea numărului de animale de companie crescute într-un apartament, cât și la necesitatea deținerii acordului scris al asociației de proprietari,

adoptat cu majoritatea proprietarilor din apartamentele limitrofe pentru creșterea animalelor de companie într-un apartament, întrucât se dorește promovarea unei creșteri responsabile a animalelor de companie.

În urma examinării sentinței atacate, în raport de motivele invocate și de dispozițiile [art.488 alin.1 pct. 8 NCPC](#), Curtea apreciază că este neîntemeiat recursul reclamantei, pentru argumentele ce succed.

[Legea nr.205/2004](#) are ca obiect de reglementare „protecția animalelor”, respectiv obligațiile proprietarilor de animale cu privire la modul de întreținere, asigurarea sănătății și a hranei animalelor pe care le dețin.

În acest sens, [art. 1 alin. 1 din Legea nr.205/2004](#) stipulează că „prezenta lege reglementează măsurile necesare pentru asigurarea condițiilor de viață și de bunăstare a animalelor cu sau fără deținător”.

De asemenea, articolul 3 din același act normativ prevede că deținătorii de animale au obligația de a asigura aplicarea normelor sanitare veterinare și de zooigenă privind adăpostirea, hrănirea, îngrijirea, reproducția, exploatarea, protecția și bunăstarea animalelor”, iar art. 4 din același act normativ stabilește că „deținătorii de animale au obligația de a avea un comportament lipsit de brutalitate față de acestea, de a asigura condițiile elementare necesare scopului pentru care sunt crescute, de a nu le abandona și/sau izgoni”.

Aceeași finalitate de împiedicare a actelor de cruzime sau a relelor tratamente este conținută și în [art. 5 alin. 1 și 2 din Legea nr. 205/2004](#), prin care se stipulează următoarele:

(1) „Deținătorii de animale au obligația de a asigura acestora, în funcție de nevoile etologice, specie, rasă, sex, vârstă și categorie de producție, următoarele: a) un adăpost corespunzător; b) hrană și apă suficiente; c) posibilitatea de mișcare suficientă; d) îngrijire și atenție; e) asistență medicală.

(2) Deținătorilor de animale le este interzis să aplice rele tratamente și cruzimi.”

Or, toate aceste dispoziții legale mai sus menționate au ca finalitate reglementarea raporturilor dintre persoane (oameni) și animale, iar nu raporturile juridice dintre persoanele fizice care locuiesc într-un condominiu.

Așadar, reglementările a căror anulare se solicită vizează raportul dintre proprietarul de animale și celelalte persoane care locuiesc în blocul/condominiu în care locuiește proprietarul animalului, solicitând acordul vecinilor și al asociației de proprietari pentru deținătorul animalului de companie în blocul/condominiu respectiv.

În consecință, Curtea constată că actele normative menționate reglementează raporturi juridice diferite, și anume: [Legea nr. 205/2004](#) reglementează protecția animalelor, adică raportul dintre proprietarul animalului și animalul deținut (impunându-i obligații de asigurare a hranei, sănătății și bunăstării animalului, în sensul Convenției ratificate de România în domeniu), iar hotărârea Consiliului L. al M. Timișoara reglementează raportul dintre proprietarul animalului dintr-un . membrilor asociației de proprietari din blocul/condominiu în care este deținut animalul, respectiv de către proprietarul său, aceste din urmă reglementări (HCL) având ca finalitate asigurarea unei conviețuiri normale în comun, respectiv a condițiilor de liniște, sănătate și igienă pentru persoanele care locuiesc în acel . class="yivxxxxxxxxxmsnormal"> În contextul celor de mai sus, Curtea nu poate reține susținerile recurente, potrivit cărora reglementările din hotărârile Consiliului L. al M. Timișoara ar contraveni reglementării cuprinse în [Legea nr. 205/2004](#) și că sunt incidente în cauză dispozițiile [art. 101 alin. 2 din Legea nr.205/2004](#), întrucât prin Ordinul președintelor Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor se pot aproba numai norme vizând bunăstarea animalelor, nu și norme

vizând protejarea altor persoane de efectele deținerii unui animal într-un condominiu în care locuiesc mai multe persoane în apartamente învecinate.

Astfel , Curtea apreciază că este lipsit de relevanță faptul că art. 8 alin. 2 din Lege nr 205/2004 face o referire generală la condițiile de deținere a animalelor, întrucât această reglementare se impune a fi interpretată în mod sistematic, în contextul întregului act normativ din care face parte, iar [Legea nr. 205/2004](#) reglementează protecția animalelor, asigurarea unor condiții de bunăstare pentru animale, cu instituirea de obligații corespunzătoare în sarcina deținătorilor de animale.

Față de cele de mai sus, Curtea apreciază că hotărârea recurată a fost dată cu respectarea normelor de drept material și că sunt neîntemeiate criticile aduse prin cererea de recurs, astfel că în baza [art.496 alin. 1 NCPC](#), va respinge recursul reclamantei.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge recursul formulat de reclamanta Asociația P. H. C. xxxxxxxx, cu sediul procedural la C.. av. M. S. Leodora, situat în Timișoara, .. 6, . împotriva sentinței civile nr.539/08.04.2015 pronunțată de Tribunalul T. în dosar nr.XXXXXXXXXXXXXX, în contradictoriu cu pârâtul intimat C. L. al M. Timișoara cu sediul în Timișoara, .. 1, jud. T..

Fără cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 13 octombrie 2015.